

[Kirsten Jacobsen]

største del af skylden for, at det var gået galt, var samfundets, udviklingens. Det kan man have forskellige opfattelser af, men jeg er glad for, at både statsministeren og industriministeren klart understregede, at der faktisk var to andre faktorer, som man skulle se på, nemlig den selvforskyldte, den, som vi kan kalde volumeneffekten, og som jo i og for sig er lovlig, og at der havde fundet ulovligheder sted, som både statsministeren og industriministeren også nævnte.

For at vi kan sikre os imod gentagelser af noget sådant er vi nødt til at spørge, som industriministeren så rigtigt sagde, om vores lovgivning er god nok, og regeringen mener altså, at den med det, der er vedtaget, er god nok, bortset fra at der kan være et problem med koncernregnskaberne, og det skal nu nok vise sig, at kreativiteten i selskaberne er større, end den er i Finanstilsynet. Men det må vi se på.

Jeg tror imidlertid, at det regelsæt, som skal regulere sektoren, som hovedregel ikke behøver at være strammere, men at det skal være så klart, så præcist og så veldefineret, at alle ved, hvordan færdselsreglerne er. Så alle ved, at overtræder de disse grænser, er de ikke bare i de grå zoner – for det er de grå zoner, der har været for store – nej, de er i den sorte zone, og dér kan de altså ikke befinde sig.

Hvad angår realkreditområdet, er det rigtigt, at de har lært, men de har ikke bare lært af, at de mistede pengene, de har jo også lært, at de nærmest var insolvente. Når lovens krav til reserver skulle overholdes, var det jo ikke engang sådan, at der var problemer med markedsandele, de var nødt til at gå ud og sælge eller komme af med markedsandele. I den forbindelse var det lidt underligt at se, at de optrådte i TV 2-annoncer for nye kunder den ene dag efter den anden; de penge kunne de jo have sparet.

Når det drejer sig om bankerne, og det gælder i og for sig også forsikringsselskaberne, er det jo en kendsgerning, at det er kunderne, der skal betale; der er ikke andre til at gøre det her. Statsministeren understregede klart, at det har været endnu værre i Norden, og det er rigtigt, men det gør efter min mening ikke det, der har fundet sted i Danmark, mere acceptabelt, men man har her kunnet klare problemerne inden for sektoren selv.

Statsministeren sagde, at der hverken skulle tilføres eller var tilført sektoren penge fra det offentlige. Det er nu en sandhed med modifikationer. Jeg vil minde statsministeren om, at i hvert fald den aktieombytning, der fandt sted på Færøerne fra Færøbanken til investeringsfonden, var et udtryk for, at den danske stat igennem lånet til investeringsfonden fjernede Den Danske Banks risiko, og det var en kapitaltilførsel fra danske skatteydere direkte til Den Danske Bank. Hvis Den Danske Banks afdeling på Amager havde været i samme situation, kan jeg ikke forestille mig, at man havde grebet ind. Man skal i hvert fald bare være klar over, at det rent faktisk var det, der skete, og ellers er det rigtigt, at der ikke er kommet penge fra det offentlige i Danmark.

Men jeg hørte både statsministeren og industriministeren bruge alle de mange ord, som man brugte i de gyldne tider, om strategier, om fusioner, holdingselskaber, datterselskaber, koncerner osv. Jamen det var jo i og for sig netop mange af disse luftige skrivebordsplaner, som startede hele dette uheldige økonomiske felttog. Det har vist sig, når man har gennemgået sektoren i Finanstilsynet, at de selskaber i sektoren, som har indskrænket sig til at operere på det, der hedder primær drift, stort set ikke har tabt penge, men har klaret sig ordentligt. Det er de små banker og sparekasser ovre i Jylland, og de behøvede ikke nogen ejendomsrådgivere, hvorimod pengene fossede ud hos alle dem, som rendte ud på de vilde boldgader og havde større omsætning i sekundær drift end det, de egentlig var oprettet til at skulle varetage.

Så kan man jo godt sige: Jamen lad os så håbe, at de ikke gør det mere. Jeg har desværre en mistanke om, at når pengene begynder at fosse ind i pengetankene igen, sidder de samme lidt vidtløftige mennesker og finder ud af, at de gerne vil være større end naboen, og naboen skal være større end dem ovre på den anden side af gaden osv. Det er desværre sådan med mennesket, at dets hukommelse er utrolig kort.

Der blev også talt om solvens og sagt, at Finanstilsynet havde grebet ind, når solvensen var i fare. Det er også en sandhed med modifikationer, for man er nødt til at konstatere, at Finanstilsynets tålmodighed på flere områder særlig inden for realkredit, men formentlig